

Arrest

**nr. 340 952 van 11 februari 2026
in de zaak RvV X / XI**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
Maurice Van Meenenplein 14/6
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 24 januari 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat G. JORDENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 3 november 2022 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 30 november 2022.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 12 januari 2023 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Bij het CGVS werd verzoeker gehoord op 11 september 2024 en op 27 november 2024.

1.3. Op 20 december 2024 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Colombia, afkomstig van de stad Cali in het departement Valle del Cauca. U studeerde rechten en werkte in het advocatenkantoor van uw broer M.(...). U bent een homoseksuele man en was actief binnen de Partido Verde (Groene Partij) in Colombia.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan.

In augustus 2019 werd u aangehouden door een politieagent aan het CAI (politiestation) in de buurt van Jardin Plaza, die zei dat u naar wiet rook. U vermeldde dat u inderdaad wiet gerookt had. Hij dwong u om u uit te kleden en fouilleerde u. Vervolgens werd u het slachtoffer van een verkrachting door deze politieagent. U vertelde niemand van het incident, maar was gedurende een aantal maanden niet in staat om intieme betrekkingen aan te gaan met anderen. U hebt vier maanden lang therapie gevolgd.

Op 28 april 2021 deed u mee aan een protest in het kader van de nationale staking. Het protest werd door de ESMAD (Mobiële Eenheid) uiteen gedreven met traangas. U raakte uw vrienden hierbij kwijt en werd, samen met enkele anderen, door agenten meegenomen naar een politiekantoor in La Flora. Jullie werden een aantal uren in een cel vastgehouden en er werd ijswater op jullie gegooid. U merkte de politieagent op die u had verkracht en vroeg hem om hulp. Hij ontkende dat hij u eerder had ontmoet, waarop u zei dat hij u wel kende, van het politiekantoor. De agent sloeg u in uw maag met zijn wapenstok. U werd een tweetal uren later vrijgelaten zonder proces verbaal.

Minder dan een week later ging u naar de Fiscalía om een klacht in te dienen voor slagen en verwondingen. Zij weigerden echter uw klacht aan te nemen. U werd doorverwezen naar het politiebureau van La Flora, waar de feiten zich hadden afgespeeld, om een vordering te krijgen voor de gerechtsgeneeskunde. Daar werden uw gegevens genomen. U zou twee weken later moeten terugkomen voor de vordering. Wanneer u terugkeerde was er echter niemand aanwezig om uw klacht aan te nemen.

U belde uw neef S.(...), die bij het leger werkt. Hij nam contact op met een kolonel, een vriend van hem bij de politie. U kon in juni opnieuw langskomen. Nog voor deze afspraak plaatsvond werd u echter opgewacht en bedreigd door twee agenten, onder wie de agent die u eerder had mishandeld. U bent niet naar de afspraak gegaan. In 2021 kwam u erachter dat u HIV had. U vermoedt dat dit een gevolg is van de verkrachting.

Doorheen 2022 werd u herhaaldelijk op straat opgewacht en lastiggevallen door dezelfde politieagent. Dit gebeurde onder meer bij de kliniek waar u uw HIV medicatie afhaalde. In augustus viel u tegen hem uit en zei u hem dat u hem kostte wat kost zou aangeven. Hij nam zijn wapen en bedreigde u opnieuw.

Op 31 augustus 2022 was iemand bij uw huis naar u komen vragen. U begreep dat het om een huurmoordenaar ging en vertrok naar het huis van uw tante. Kort daarop besloot u Colombia te verlaten. U vertrok op 2 november 2022 per vliegtuig naar Amsterdam en reisde door naar Brussel. U ging eerst naar Madrid, maar leed daar aan angstaanvallen en voelde u er niet veilig. U bent teruggekeerd naar Brussel, waar u initieel van plan was hulp te zoeken bij de Colombiaanse ambassade. Dit bleek echter niet mogelijk.

U diende in België een verzoek om internationale bescherming in op 30 november 2022.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor. Uw originele Colombiaanse paspoort, uw originele Colombiaanse ID kaart, een rapport van NANSEN betreffende uw bijzondere procedurele noden, een certificaat betreffende uw psychologische behandeling in Colombia, drie attesten betreffende uw psychologische opvolging in België, een attest betreffende uw medische geschiedenis in Colombia, een medisch attest betreffende uw medische opvolging in België, een kopie van het huurcontract van uw ouders, twee foto's van u op een protest, een uittreksel van uw vlucht van Colombia naar Amsterdam en een aanvullend rapport van uw psycholoog in Colombia waar u momenteel door behandeld wordt.

Na het eerste persoonlijk onderhoud heeft NANSEN een aanvullend rapport overgemaakt. Ook maakten uw advocaat en vertrouwenspersoon uw opmerkingen over betreffende de notities van de beide persoonlijk onderhouden.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen en documenten aangeleverd door uw juridische bijstand blijkt immers dat u psychologische problemen ervaart. U verklaart het slachtoffer geweest te zijn van seksueel geweld. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. U werd gehoord door een vrouwelijke protection officer. U bevestigde dat het voor u geen probleem was om bijgestaan te worden door een tolk van het mannelijk geslacht (CGVS I p.1). Voor het tweede persoonlijk onderhoud werd een vrouwelijke tolk voorzien. U werd erop gewezen dat u altijd om een pauze mocht vragen en er werd u gevraagd of er nog bijkomende maatregelen genomen moesten worden, waarop u ontkennend antwoorde (CGVS I p.4). Uw advocaat en vertrouwenspersoon van VZW Alias waren aanwezig gedurende beide persoonlijk onderhoud en maakten geen opmerkingen betreffende het verloop van het onderhoud.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

1) Ten eerste merkt het CGVS op dat het uw seksuele geaardheid niet in twijfel trekt, doch benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBT-gemeenschap in Colombia op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de COI Focus Colombia: seksuele minderheden en transgenders van 16 februari 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_seksuele_minderheden_en_transgenders_20230216.pdf blijkt weliswaar dat er in de Colombiaanse maatschappij sprake is van discriminatie en geweldplegingen ten aanzien van seksuele minderheden en transgenders, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken.

Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat wat betreft het juridisch kader Colombia bij de meest progressieve landen in Latijns-Amerika hoort. Zo zijn relaties tussen mensen van hetzelfde geslacht niet strafbaar, hebben zij de mogelijkheid te huwen en genieten zij gelijke rechten inzake adoptie. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van LGBT omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit.

Leden van de LGBT-gemeenschap hebben de mogelijkheid te studeren en een professionele loopbaan uit te bouwen. Zij nemen deel aan het sociale-, ontspannings-, publieke en politieke leven. Meerdere Colombiaanse steden kennen bruisende LGBT-gemeenschappen, alsook zijn doorheen het land verscheidene ngo's actief die op een positieve manier bijdragen aan het publieke debat en wegen op de nationale regelgeving, de maatschappelijke aanvaarding van, en voor het vrijwaren van de rechten van LGBT-gemeenschap in Colombia. In grotere steden kunnen parades als de Gay Pride en demonstraties of andere feesten van de LGBT-gemeenschap zonder problemen plaatsvinden.

Wie zich bedreigd voelt door gendergerelateerd geweld kan zich wenden tot de Colombiaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Colombiaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen een paradox naar voren komt dat de beschermingsmechanismen niet altijd voldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen, blijkt echter dat het risico om blootgesteld te worden aan geweld en intimidatie veelal zal afhangen van de specifieke context.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt geen vrees voor vervolging in uw hoofde louter vanwege uw seksuele geaardheid. U verklaarde dat u eens in het openbaar werd lastiggevallen wanneer u aan het eten was met een jongen, dat de schoonfamilie van uw broer u niet accepteerde en u daarover slecht deed voelen, en dat discriminatie tegen personen die HIV positief zijn plaatsvindt op de arbeidsmarkt (CGVS II p.4-6). Ook zou de politie, wanneer u klacht probeerde in te dienen voor de feiten die verder in deze beslissing besproken zullen

worden, u hebben afgewimpeld met homofobe opmerkingen (CGVS I p.9; CGVS II p.16-17). De feiten die u aanhaalt zijn niet dusdanig ernstig dat zij als daden van vervolging aanzien kunnen worden. Daarnaast blijkt dat u beschikt over een netwerk dat u ondersteunde en uw seksuele geaardheid accepteert. Uw familie was op de hoogte van uw homoseksualiteit, u woonde bij uw ouders thuis en u was in staat om te werken, onder andere in de zaak van uw ouders en in de zaak van uw broer (CGVS II p.4-5; CGVS II p.19). Daarnaast had u ook mogelijkheden om te studeren, een sociaal leven te hebben en aan (politiek) activisme te doen (CGVS I p.2; CGVS I p.5-6; CGVS I p.9). U zette u binnen het advocatenkantoor van uw broer in voor de rechten van LGBT-persoon, wat impliceert dat u meer dan gemiddeld in staat was uw eigen rechten te doen gelden, eventueel met behulp van uw broer, mocht u zelf het slachtoffer worden van discriminatie of vervolging omwille van uw seksuele geaardheid.

2) Op basis van uw verklaringen en psychologische attesten betwisten we niet dat u in het verleden mogelijks slachtoffer bent geweest van seksueel geweld. Echter, wanneer en in welke context dit gebeurde, wordt niet gestaafd door de door u neergelegde stukken. Het betreft dus een loutere verklaring van uw kant dat u zou zijn verkracht door een politieagent. Hoewel een subjectieve vrees kan volgen uit een verleden feit, is dit op zichzelf niet voldoende om toekenning van de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming te rechtvaardigen. Bovendien is het in de eerste plaats aangewezen om bescherming te zoeken bij de eigen autoriteiten. Dit heeft u vanwege dit feit nooit geprobeerd. Rekening houdend met uw profiel en werkzaamheden in het advocatenbureau van uw broer, is het zeer merkwaardig dat u niets heeft ondernomen om een klacht in te dienen, niettegenstaande de mogelijkheid om online aangifte te doen van dergelijke feiten (zie COI focus "Beschermingsmogelijkheden" dd. 14-05-2024 p.7, beschikbaar op <https://cgvs-cgra.govshare.fed.be/sites/colombia/basic/COI%20Focus%20Colombia.%20Beschermingsmogelijkheden.pdf>). Wel zou u in 2020 vier maanden lang psychologische ondersteuning gehad in Colombia omwille van posttraumatische stress gerelateerd aan misbruik (zie document 5 groene map; CGVS I p.8; CGVS II p.13). Het betreft echter een gesolliciteerd attest dd. 23 augustus 2024. U legt geen originele attesten neer van uw behandeling in 2020. Na het stopzetten van uw therapie woonde u nog ruim twee jaar in Colombia, waar u deelnam aan het openbare leven, aan politiek activisme deed, werkte en studeerde.

3) Uw overige verklaringen overtuigen niet van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

U maakt de problemen die u kende na uw aanhouding in het kader van de nationale protesten niet aannemelijk.

- Dat u in het politiekantoor de agent herkende die u eerder verkracht had, hem om hulp vroeg en hem erbovendien op wees vanwaar jullie elkaar kenden is niet geloofwaardig (CGVS I p.11-12). Ten eerste is het, in een miljoenenstad als Cali, zeer toevallig dat u dezelfde politieagent tegen het lijf loopt in de CAI waar u naartoe gebracht werd, welke niet dezelfde was als de CAI waar u hem de eerste keer ontmoette. Ten tweede is het weinig begrijpelijk dat u de aandacht van de persoon die u eerder mishandelde, waaraan u een trauma overhield waarvoor u vier maanden therapie volgde, op u zou vestigen. U verklaart dat hij simpelweg een bekend gezicht was en u wanhopig was vanwege uw vrees om te verdwijnen, hetgeen niet overtuigt (CGVS II p.15).

- Uw verklaringen omtrent uw arrestatie en de mishandeling die u leed tijdens uw detentie worden op geen enkele manier objectief gestaafd. U legt geen enkel bewijsstuk voor van uw pogingen om klacht neer te leggen bij uw eigen autoriteiten, noch heeft u zich gewend tot organisaties die zich inzetten voor slachtoffers van politiegeweld (CGVS I p.18-19). U verklaarde deze te kennen, maar noemde enkel de partido verde (de groene partij waarvan u lid was), "een VN commissie" en een andere organisatie waarvan u de naam niet kende (CGVS I p.16; CGVS I p.18-19; CGVS II p.8). Van iemand met uw profiel kan verwacht worden dat, wanneer hij blootgesteld wordt aan politiegeweld en bot vangt bij de eigen autoriteiten, hij zich zou informeren en op de hoogte zou zijn van organisaties zoals Temblores en Nomadesc die (juridische) ondersteuning bieden aan slachtoffers van politiegeweld (zie blauwe map).

- Dat u na uw mislukte aangifte op geen enkele andere manier actie ondernam vanwege de arrestatie in april 2021 en de mishandeling die u toen meemaakte is niet geloofwaardig. U was immers rechtenstudent, politiek activist en uw broer heeft zijn eigen advocatenkantoor in Cali waar u ook werkte (CGVS I p.5-6; CGVS II p.11). Naar eigen zeggen hield u zich bezig met burgerlijk recht en bood u pro deo bijstand aan personen in de LGBT gemeenschap om rechtsmiddelen te verlenen wanneer o.a. de overheid tegen hun rechten in ging (CGVS I p.1). Dat u, wanneer u zelf het slachtoffer was van mishandeling door de politie en door de Fiscalía en politie niet gehoord werd, geen andere actie ondernam is dan ook niet geloofwaardig.

- Dat ook uw broer geen actie ondernam is evenmin geloofwaardig. Hij was op de hoogte van uw arrestatie en uw behandeling aldaar en maande u aan om op een later moment een klacht in te dienen

(CGVS I p.14). Dat u hem bij het verdere verloop van het proces, namelijk dat de Fiscalía en de politie uw klacht niet aannamen, nooit betrok is niet aannemelijk (CGVS I p.17). U werkte immers met uw broer samen in zijn eigen advocatenkantoor, en vertelde het wel aan uw neef in het leger (CGVS I p.9).

- Uit uw verklaringen blijkt dat u beschikt over een uitgebreid netwerk in Colombia. Het is dan ook niet geloofwaardig dat u nooit een poging ondernam om het politiegeweld waarvan u het slachtoffer zou zijn geweest, alsook de weigering van de politie om uw klacht aan te nemen of de bedreigingen die u gedurende een jaar onderging, aan te klagen. Naast uw broer had u immers ook een netwerk van mensen die op verschillende plekken werkten via de politieke partij (CGVS II p.8) en uw neef bij het leger die voor u contact opnam met een kolonel van de politie (CGVS I p.15; CGVS II p.17).

4) Dat u gedurende een jaar werd bedreigd door een politieagent is niet geloofwaardig.

- Uw eigen gedrag gedurende de periode dat u slachtoffer zou zijn geweest van bedreigingen is niet consistent. U zou doorheen het jaar rond de acht of tien keer door deze persoon zijn benaderd en geïntimideerd (CGVS I p.17). U stelt dat u in angst leefde en dat u zelfs niet meer naar buiten kon om de hond uit te laten (CGVS II p.19-20). U bleef gedurende dat jaar echter nog studeren, werkte in het advocatenkantoor van uw broer, begon een nieuwe relatie en was zichtbaar en actief bezig als activist voor de partido verde (CGVS I p.6; CGVS II p.20).

- Dat u desondanks geen enkele andere poging ondernam om hulp te zoeken wegens de bedreigingen die umeemaakte is niet geloofwaardig. Zoals hierboven reeds benoemd bent u niet op zoek gegaan naar organisaties die ondersteuning bieden aan slachtoffers van politiegeweld. U hebt ook niet geprobeerd om op een andere manier, bijvoorbeeld bij een ander politiekantoor, uw klacht neer te leggen (CGVS II p.18) of op een ander moment naar de Fiscalía te gaan. Nochtans is dat wat uw broer u aanraadde (CGVS I p.14) en meende u zelf dat in de periode van de protesten veel klachten niet werden aangenomen (CGVS II p.16).

- Dat ook uw broer geen enkele actie ondernam is opnieuw niet geloofwaardig. Bovendien zijn uw verklaringenbetreffende uw broer niet geheel eenduidig. U verklaart dat u, nog voorafgaand aan het bezoek van de "huurmoordenaar" aan uw woning, nergens meer heen wandelde vanwege de bedreigingen en dus mee reed met uw broer, die evenals uw moeder op de hoogte was van de agent (CGVS I p.10). Later stelde u dat u uw broer pas vertelde van uw problemen toen u uw tickets naar Europa kocht (CGVS I p.17). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u dat uw broer u pas ophaalde met de auto sinds het bezoek van de "huurmoordenaar" (CGVS II p.9). Ook uw moeder zou pas sinds dit incident geweten hebben van uw problemen (CGVS II p.20).

- U hebt nooit geprobeerd aan uw belager te ontkomen, bijvoorbeeld door te verhuizen naar een andere stad in Colombia of zelfs binnen Cali (CGVS I p.5; CGVS II p.19). Dat u hier zelfs niet over had nagedacht raakt aan zowel de geloofwaardigheid als de ernst van de door u aangebrachte feiten.

- Het gedrag van uw belager is geenszins aannemelijk. U had al meerdere malen geprobeerd uw klacht in te dienen, bij de Fiscalía, de politie en via de "kolonel" (CGVS I p.9), maar uw klacht werd nooit aangenomen. U bent daarna niet teruggekeerd naar de Fiscalía of de politie (CGVS I p.18). Dat hij u meer dan een jaar later nog lastigviel, zonder dat u gedurende die periode nog klacht had proberen in te dienen, is dan ook niet geloofwaardig. Door u te blijven bedreigen verhoogde hij immers juist het risico dat u wél een klacht tegen hem zou indienen vanwege de bedreigingen. Dat hij u soms opwachtte samen met een andere agent verhoogt dit risico verder (CGVS I p.17-18; CGVS II p.16). Dat hij u ook opwachtte buiten de kliniek waar u uw geneesmiddelen ophaalde, naar uw eigen zeggen een plek waarvan het zeer duidelijk is dat eenieder die er binnen gaat er is voor HIV medicatie (CGVS II p.5), is ook weinig aannemelijk (CGVS I p.9). Voor de agent in kwestie is het risico om zichzelf te outen immers zeer aanwezig door dergelijk onvoorzichtig gedrag. Bovendien klinkt uit uw verklaringen dat dit een "gewone" agent was, en niet een persoon met een bijzonder hoog profiel die zichzelf beschermd zou weten vanwege zijn positie.

Uw verklaring, dat hij zot was en u graag angstig zag, biedt geen verklaring voor het verdere gedrag van deze persoon (CGVS II p.21). Het motief van deze persoon blijkt immers niet eenduidig: het is onduidelijk of hij wilde verhinderen dat u een aanklacht deed, of dat hij u stalkte vanuit een persoonlijke obsessie. Indien het eerste, is zijn gedrag niet aannemelijk gelet op bovenstaande. Indien het tweede, is het weinig geloofwaardig dat deze persoon u nooit op een andere wijze gecontacteerd heeft. Ook heeft hij nooit uw familieleden benaderd (CGVS II p.10). Nochtans wonen uw ouders nog altijd in Cali (CGVS I p.5), is het advocatenkantoor van uw broer nog altijd open (CGVS II p.11) en heeft u meerdere accounts op sociale media onder uw eigen naam (CGVS I p.19; [https://www.facebook.com/\(...\)](https://www.facebook.com/(...)), [https://www.instagram.com/\(...\)](https://www.instagram.com/(...)) tiktok @(...)).

- Gelet op het bovenstaande is het niet geloofwaardig dat er een huurmoordenaar naar uw huis kwam (CGVS I p.10). Bovendien is het een loutere aanname dat de persoon die achter u vroeg een

huurmoordenaar geweest zou zijn. Hij heeft u uiteindelijk niet opgewacht en u maakt geen melding van verdere pogingen om u te zoeken door deze persoon (CGVS II p.20). U stelt dat uw ouders verhuisd waren, maar zij verhuisden pas twee maanden later, eind oktober 2022 wanneer u het land verliet, en bleven in Cali wonen (CGVS II p.10; CGVS I p.5).

5) Een aantal elementen raken aan uw algemene geloofwaardigheid.

- Uw verklaringen omtrent de chronologie van de gebeurtenissen zijn niet consistent over enkele essentiële feiten. Betreffende uw poging om aangifte te doen na het protest verklaarde u bij DVZ dat u twee weken na het protest naar de Fiscalía ging, en een week later een afspraak kreeg bij de politie (CGVS vragenlijst dd. 10-02-2023), tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u minder dan een week na het protest naar de Fiscalía ging, en twee weken later uw afspraak had bij de politie (CGVS I p.9; CGVS II p.16-17). Betreffende de eerste maal dat u bedreigd werd verklaarde u bij DVZ dat u naar uw afspraak op het politiebureau ging waar niemand aanwezig was om uw klacht aan te nemen, u dan uw neef bij het leger belde en midden mei 2021, voordat u naar de afspraak kon gaan met de kolonel, bedreigd werd. In uw eerste persoonlijk onderhoud werd u voor het eerst bedreigd rond 4 of 5 mei 2021, nog voordat u naar uw afspraak op het politiebureau ging (CGVS I p.14). In uw tweede persoonlijk onderhoud werd u weer bedreigd voorafgaand aan uw afspraak via de kolonel die in juni zou plaatshebben (CGVS II p.16-17). Wat betreft de afspraak die u via de kolonel maakte verklaarde u bij DVZ dat u midden juni alsnog naar de afspraak ging met de verantwoordelijke van het politiekantoor, maar dat die u afwimpelde op homofobe wijze. In uw eerste persoonlijk onderhoud verklaart u gelijkaardig (CGVS I p.18). In uw tweede persoonlijk onderhoud verklaart u echter dat u nooit naar de afspraak ging die u via de kolonel maakte, omdat de bedreigingen begonnen (CGVS II p.17-18).

Op uw beide persoonlijk onderhoudsmaakt u opmerkingen over, de versie van de feiten die u in uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde werd door u hierin schriftelijk bevestigd aan het CGVS (opmerkingen dd. 02-12-2024, zie administratief dossier). U verklaarde dat uw verklaringen bij DVZ kort moesten blijven, en dat er een aantal dingen in het Spaans waren die de ambtenaar niet begreep (CGVS II p.18). Dit kan echter niet ernstig genomen worden gezien de gedetailleerdheid van uw verklaringen bij DVZ waar u ook specifieke data noemde. Het feit dat u slachtoffer zou zijn geweest van seksueel geweld, wat u niet vernoemde bij DVZ, heeft bovendien geen impact op de chronologie van deze feiten. U heeft ook geen correcties aangebracht op uw verklaringen bij DVZ, en geen inhoudelijke correcties bij het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS.

- Volgens uw vertrouwenspersoon duurde het “enkele maanden” vooraleer u hem kon vertellen over het seksueel geweld waarvan u het slachtoffer werd (CGVS I p.20). Het rapport van NANSEN welke u neerlegt om uw bijzondere procedurele noden te staven dateert van 20 maart 2024. Toch maakte uw advocaat pas 10 september 2024, een dag voor uw persoonlijk onderhoud, de nodige stukken over. Van een verzoeker om internationale bescherming wordt verwacht dat hij de asielinstanties zo snel mogelijk de volledige informatie verschaft om zijn nood aan internationale bescherming correct te kunnen beoordelen. Het is te begrijpen dat bepaalde onderwerpen moeilijk bespreekbaar zijn, en pas op een later moment opgebracht zullen worden. Dat u echter, nadat u al geruime tijd (namelijk sinds een aantal maanden na uw aankomst in België) kon spreken over wat u had meegemaakt en hierover uitgebreide verklaringen had afgelegd tegenover NANSEN, nog een half jaar wachtte om deze essentiële informatie te delen met het CGVS getuigt niet van een naleving van de medewerkingsplicht die op u rust.

- Uit uw gedrag in Europa blijkt een hoge mate van zelfredzaamheid, waardoor het nog minder geloofwaardig is dat u in Colombia 1) geen aanklacht deed na uw verkrachting, 2) geen aanklacht kon doen van het politiegeweld dat u meemaakte en 3) een jaar lang bedreigingen onderging zonder steun te zoeken of anderszins te proberen ontkomen aan uw belager. Toen u in november 2022 aankwam in België bent u snel op zoek gegaan naar organisaties die homoseksuelen helpen, via dewelke u in contact kwam met vzw Alias en uw huidige vertrouwenspersoon en sociaal assistente (CGVS I p.4). U vond ook de weg naar NANSEN, aan wie u in januari 2024 uw volledig relaas uiteen kon zetten (zie stukken AD). U bleek in staat zelf een woning te vinden en werkte in een atelier en in uw huidige functie als souschef (CGVS I p.4).

- Het feit dat u verschillende Europese landen doorkruiste zonder er bescherming aan te vragen getuigt van een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming. U verklaarde dat u een tijdje in Madrid doorbracht (CGVS I p.10), maar vertrok omdat u het niet aankon dat er om u heen Spaans gesproken werd. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, kan desalniettemin redelijkerwijze worden aangenomen dat hij onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u naliet dit te doen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor

vervolgning in uww hoofde en vormt overeenkomstig artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid.

Bovendien had u tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken uw verblijf in Madrid niet vermeld (DVZ vragenlijst dd. 10-02-2023). Hier had u bovendien verklaard dat u België verkoos omdat u hier minder gemakkelijk gevonden zou kunnen worden dan in andere EU landen. Zoals hierboven reeds vermeld beschikt u echter over meerdere accounts op sociale media onder uw eigen naam.

6) Uw psychologische en medische kwetsbaarheid en nood aan behandeling ressorteren niet tot het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.

- Wat betreft uw psychologische kwetsbaarheid bent u in Colombia gedurende vier maanden in behandeling geweest. Momenteel krijgt u, naast uw therapie in België, aanvullend psychologische ondersteuning van een Colombiaanse psycholoog (CGVS II p.2). U verklaarde dat hij zich in Spanje bevindt, maar het attest dat u aanlevert wijst aan dat hij gevestigd is in Cali, Colombia. Er is geen reden om aan te nemen dat u, bij terugkeer naar Colombia, moedwillig toegang tot dergelijke zorg ontzegd zou worden vanwege één van de criteria vastgelegd in de Vluchtelingenconventie. Indien uw medische toestand dusdanig is dat terugkeer naar Colombia louter hierdoor onmogelijk is, dient u zich te keren tot de desbetreffende procedure.

- Wat betreft uw besmetting met HIV kan eveneens niet a priori aangenomen worden dat hieraan een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie verbonden is. U ontving reeds in Colombia regelmatige behandeling (CGVS I p.9). Er is geen reden om aan te nemen dat u in Colombia in de toekomst de nodige zorg ontzegd zal worden. Ook na uw diagnose nam u deel aan het openbare leven, studeerde u, deed u aan politiek activisme en werkte u in het advocatenkantoor van uw broer. U maakt nergens melding van vervolging waar u aan blootgesteld werd vanwege het feit dat u seropositief bent. U stelt dat aan seropositieve personen de toegang tot de arbeidsmarkt ontzegd kan worden, echter betreft dit een hypothetische vrees daar uzelf hieraan niet bent blootgesteld in Colombia (CGVS II p.5). Op basis van de beschikbare informatie (supra gelinkt) blijkt dat alle Colombianen toegang hebben tot antiretrovirale therapie, en dat het voor personen in deze situatie (op aangeven van het Grondwettelijke Hof) mogelijk is om discriminatie in de werkomgeving of in de gezondheidszorg aan te klagen. Gezien uzelf in het advocatenkantoor van uw broer werkte en pro deo personen in de LGBT gemeenschap hielp, onder andere om toegang te krijgen tot antiretrovirale medicatie, bent u meer dan gemiddeld in staat om uw rechten in deze te doen gelden in Colombia (CGVS II p.6-8).

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

7) De documenten die u voorlegt zijn niet in staat de bovenstaande appreciatie te wijzigen.

Uw paspoort en ID kaart staven uw nationaliteit en identiteit, welke in deze beslissing niet ter discussie staan.

De tussenkomst van NANSEN en het rapport (dd. 20-03-2024) beargumenteren dat er in uw hoofde rekening gehouden moet worden met bijzondere procedurele noden vanwege het feit dat u verklaart het slachtoffer te zijn geweest van seksueel geweld en foltering. Zoals supra beschreven werden u maatregelen verleend om tegemoet te komen aan deze noden. De stukken vormen echter geen inhoudelijke waarheidsbeoordeling van de door u verklaarde feiten.

De tweede tussenkomst van NANSEN (dd. 25-09-2024) betreft opnieuw een formulering van de bijzondere procedurele noden in uw hoofde, ditmaal onderbouwd met elementen uit uw eerste persoonlijk onderhoud. Ook wordt er verwezen naar de algemene situatie in Colombia voor LGBT personen, personen met HIV, vervolging van (seksuele) minderheidsgroepen door veiligheidsdiensten en de mogelijkheden voor bescherming. Een verwijzing naar de algemene situatie is echter niet afdoende om een persoonlijke nood aan internationale bescherming aan te tonen. Hoewel het CGVS onderkent dat LGBT personen een verhoogd risico lopen om het slachtoffer te worden van vervolging in Colombia, is een individuele afweging van de persoonlijke situatie van de verzoeker noodzakelijk. In uw geval is een risico op vervolging niet aangetoond, zoals hierboven besproken.

Het attest van uw psychologische behandeling in Colombia staaft dat u gedurende de eerste vier maanden van 2020 in therapie was wegens een mishandeling die u geleden had. Dit wordt in deze beslissing niet betwist. Wel moet erop gewezen worden dat het een zeer minimaal attest betreft, welke in 2024 werd afgegeven. Dit wijst erop dat het een gesolliciteerd attest betreft. Het benoemt louter dat u behandeld werd wegens PTSD ten gevolge van "abuso" (misbruik). Het attest betreft geen details over de context waarin het misbruik had plaatsgehad en vormt geen inhoudelijke waarheidsbeoordeling van de door u verklaarde feiten.

De attesten van uw psychologische behandeling in België staven dat u momenteel in behandeling bent. Dit wordt in deze beslissing niet betwist.

Het attest van uw psychologische behandeling door J.(...) M.(...) staaft dat u momenteel in behandeling bent bij hem. Dit wordt in deze beslissing niet betwist.

Uw medische attesten staven het feit dat u seropositief bent en hiervoor behandeld wordt. Dit wordt in deze beslissing niet betwist.

Het huurcontract van uw ouders houdt geen verband tot de door u verklaarde asielmotieven.

De foto van u en uw vrienden op de protestmars staaft uw aanwezigheid op dit protest, welke niet wordt betwist in deze beslissing.

Het uittreksel van de boeking van uw vlucht staven uw verklaarde reisweg en –datum, welke niet worden betwist.

De opmerkingen die overgemaakt werden na zowel het eerste als tweede persoonlijk onderhoud werden meegenomen in de analyse van uw verklaringen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de “UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia” van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebelligroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Verzoeker benadrukt dat hij slachtoffer werd van beledigingen, vernedering, psychisch en fysiek geweld omwille van zijn seksuele geaardheid. Hij gaat in op zijn bijzondere kwetsbaarheid en het feit dat hij geen bescherming kan krijgen van zijn eigen overheden. Daarnaast zet hij op theoretische wijze de door hem aangehaalde rechtsbepalingen aan.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet en van *“algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de onderzoeks- en zorgvuldigheidsplichten”*. Verzoeker gaat uitvoerig in op de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is en dat hij aantoonde dat hij geen beroep kan doen op zijn nationale autoriteiten voor bescherming. Daarnaast gaat verzoeker in op de subsidiaire bescherming in het kader waarvan hij diverse landenrapporten citeert. Hij meent dat de commissaris-generaal een reducerende en verkeerde interpretatie heeft gemaakt van de beschikbare objectieve informatie en dat hij, gelet op zijn individuele situatie en persoonlijke omstandigheden en mede in acht genomen het geheel van de algemene informatie, een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoeker voegt geen bijkomende stavingstukken aan het verzoekschrift.

3.2.2. Op 16 oktober 2025 dient de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota in (rechtsplegingsdossier, stuk 8) waarin hij verwijst naar volgend rapport en er de weblink van vermeldt: de COI Focus *“Colombia. Veiligheidssituatie”* van 10 april 2025.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de

Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Inzake de samenwerkingsplicht wordt verwezen naar artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.”

Artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU, dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

“3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:

a) [...];

b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken; [...].”

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

3.3.3. Ontvankelijkheid van de middelen

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker geen toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

Daargelaten de vaststelling dat verzoeker geen toelichting geeft op welke wijze hij het artikel geschonden acht, dient te worden opgemerkt dat artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen louter het toepassingsgebied uiteenzet voor die wet. Bijgevolg kan de schending van dit artikel niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

In zoverre verzoeker in het eerste middel de schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM aanvoert, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De middelen zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.4. Motieven van de bestreden beslissing

3.3.4.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

- (i) verzoekers seksuele geaardheid wordt niet in twijfel getrokken, maar het loutere feit te behoren tot de LGBT-gemeenschap in Colombia is op zich niet voldoende om te besluiten tot erkenning van de vluchtelingenstatus; verzoeker moet deze vrees in concreto aantonen en blijft hiertoe in gebreke;
- (ii) er wordt niet betwist dat verzoeker in het verleden mogelijk slachtoffer is geweest van seksueel geweld,
 - a) echter wanneer en in welke context dit gebeurde wordt niet gestaafd door de stukken die verzoeker bijbracht;
 - b) hoewel een subjectieve vrees kan volgen uit een verleden feit, is dit op zichzelf niet voldoende om toekenning van internationale bescherming te rechtvaardigen;
 - c) bovendien is het in de eerste plaats aangewezen om bescherming te zoeken bij de eigen autoriteiten, hetgeen verzoeker niet aantoont;
 - d) verzoeker legt enkel een gesolliciteerd attest en geen originele attesten neer van zijn behandeling in 2020 omwille van posttraumatische stress gerelateerd aan misbruik;
 - e) verzoeker heeft na de stopzetting van zijn therapie nog ruim twee jaar in Colombia gewoond, waar hij deelnam aan het openbare leven, aan politiek activisme deed, werkte en studeerde;
- (iii) verzoeker maakt de problemen die hij kende na zijn aanhouding in het kader van de nationale protesten niet aannemelijk vermits:
 - a) het niet geloofwaardig is dat verzoeker in een miljoenenstad als Cali zeer toevallig dezelfde politieagent tegen het lijf loopt in de CAI waar hij naartoe werd gebracht, die niet dezelfde was als de CAI waar hij deze politieagent de eerste keer ontmoette,
 - b) het niet geloofwaardig is dat verzoeker de aandacht van de persoon die hem eerder mishandelde op zichzelf zou vestigen,
 - c) verzoekers verklaringen omtrent zijn arrestatie en de mishandeling die hij leed tijdens zijn detentie op geen enkele manier objectief worden gestaafd,
 - d) van iemand met verzoekers profiel redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij, wanneer hij blootgesteld wordt aan politiegeweld en bot vangt bij de eigen autoriteiten, zich zou informeren en op de hoogte zou zijn van organisaties die (juridische) ondersteuning bieden aan slachtoffers van politiegeweld;
 - e) het niet geloofwaardig is dat verzoeker na zijn mislukte aangifte op geen enkele andere manier actie heeft ondernomen vanwege de arrestatie in april 2021 en de mishandeling die hij toen meemaakte;
 - f) het evenmin geloofwaardig is dat verzoekers broer geen actie ondernam;
 - g) dit eens te meer klemmt aangezien uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij beschikt over een uitgebreid netwerk in Colombia;

- (iv) het is evenmin geloofwaardig dat verzoeker gedurende een jaar door een politieagent werd bedreigd nu:
 - a) zijn eigen gedrag gedurende de periode dat hij slachtoffer zou zijn geweest van bedreigingen niet consistent is;
 - b) het feit dat hij geen enkele andere poging ondernam om hulp te zoeken wegens de bedreigingen die hij meemaakte niet geloofwaardig is, te meer daar zijn broer dit aanraadde;
 - c) het evenmin geloofwaardig is dat zijn broer geen enkele actie ondernam en verzoekers verklaringen over zijn broer niet geheel eenduidig zijn;
 - d) verzoeker nooit heeft proberen te ontkomen aan zijn belager door bijvoorbeeld te verhuizen naar een andere stad;
 - e) verzoekers gedrag geenszins aannemelijk is;
 - f) het motief van deze persoon niet eenduidig blijkt;
 - g) aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de bedreigingen van de politieagent over de periode van een jaar, kan evenmin geloof worden gehecht aan de verklaring als zou er een huurmoordenaar naar verzoekers huis zijn gekomen, te meer daar hij dit louter steunt op een aanname;
 - (v) verzoekers algemene geloofwaardigheid wordt ondermijnd aangezien:
 - a) verzoekers verklaringen omtrent de chronologie van de gebeurtenissen niet consistent zijn over enkele essentiële feiten;
 - b) verzoeker(s) advocaat nog een half jaar wachtte om de essentiële informatie, die in een verklaring aan NANSEN was opgenomen, te delen met het CGVS wat niet getuigt van een naleving van de medewerkingsplicht,
 - c) uit verzoekers gedrag in Europa een hoge mate van zelfredzaamheid blijkt, waardoor het nog minder geloofwaardig is dat hij in Colombia geen aanklacht deed na zijn verkrachting, geen aanklacht kon doen van het politiegeweld dat hij meemaakte en hij een jaar lang bedreigingen onderging zonder steun te zoeken of anderszins te proberen ontkomen aan zijn belager, te meer daar hij in België snel op zoek is gegaan naar organisaties die homoseksuelen helpen, via dewelke hij in contact kwam met een vzw, zijn huidige vertrouwenspersoon en sociaal assistente en vermits hij in België de weg vond naar NANSEN, hij in staat was om zelf een woning te vinden en werkt;
 - d) het feit dat verzoeker verschillende Europese landen doorkruiste zonder er bescherming aan te vragen, getuigt van een gedrag dat onverenigbaar is met zijn verklaarde dringende nood aan internationale bescherming;
 - (vi) verzoekers psychologische en medische kwetsbaarheid en nood aan behandeling ressorteren niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag:
 - a) wat betreft verzoekers psychologische kwetsbaarheid moet worden opgemerkt dat verzoeker in Colombia gedurende vier maanden in behandeling is geweest en hij in België momenteel aanvullende psychologische ondersteuning van een Colombiaanse psycholoog krijgt;
 - b) wat betreft verzoekers besmetting met HIV kan eveneens a priori worden aangenomen dat hieraan geen vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin is verbonden nu hij in Colombia reeds regelmatige behandeling ontving, er geen reden is om aan te nemen dat hem in de toekomst de nodige zorg zal worden ontzegd, hij ook na zijn diagnose deelnam aan het openbare leven, hij nergens melding maakte van vervolging waar hij aan blootgesteld werd vanwege het feit dat hij seropositief is, daar waar hij verwijst naar het feit dat aan seropositieve personen de toegang tot de arbeidsmarkt ontzegd kan worden, betreft dit een hypothetische vrees daar hijzelf hieraan niet is blootgesteld in Colombia; uit de beschikbare informatie blijkt dat alle Colombianen toegang hebben tot antiretrovirale therapie, en dat het voor personen in deze situatie mogelijk is om discriminatie in de werkomgeving of in de gezondheidszorg aan te klagen en verzoeker, gelet op zijn achtergrond en profiel, meer dan gemiddeld in staat is om zijn rechten in deze te doen gelden in Colombia;
 - (vii) de documenten die verzoeker voorlegt zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen;
 - (viii) in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.
- Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

3.3.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Het middel kan in

zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.5. Bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt vooreerst in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet vastgesteld dat er, op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, in hoofde van verzoeker bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen en documenten aangeleverd door uw juridische bijstand blijkt immers dat u psychologische problemen ervaart. U verklaart het slachtoffer geweest te zijn van seksueel geweld. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. U werd gehoord door een vrouwelijke protection officer. U bevestigde dat het voor u geen probleem was om bijgestaan te worden door een tolk van het mannelijk geslacht (CGVS I p.1). Voor het tweede persoonlijk onderhoud werd een vrouwelijke tolk voorzien. U werd erop gewezen dat u altijd om een pauze mocht vragen en er werd u gevraagd of er nog bijkomende maatregelen genomen moesten worden, waarop u ontkennend antwoorde (CGVS I p.4). Uw advocaat en vertrouwenspersoon van VZW Alias waren aanwezig gedurende beide persoonlijk onderhouds en maakten geen opmerkingen betreffende het verloop van het onderhoud.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker slaagt er met het betoog in het verzoekschrift niet in afbreuk te doen aan voormelde motieven. Daar verwijst hij immers op algemene wijze naar zijn psychische gezondheidstoestand en het feit dat hij slachtoffer werd van misbruik, hetgeen een trauma in zijn hoofde uitmaakt.

De Raad stelt vast dat uit de door verzoeker voorgelegde certificaat en attesten van respectievelijk 23 augustus 2024, 17 april 2023, 26 juli 2023, 26 augustus 2023 en het attest van de Colombiaanse psycholoog (administratief dossier, map 'Documenten') niet blijkt dat verzoekers psychologische problemen van zulke aard zouden zijn (geweest) dat deze hem ertoe zouden hebben verhinderd of zouden verhinderen om in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen. In deze documenten wordt verwezen naar verzoekers therapie, het feit dat hij lijdt aan PTSS, dat hij lijdt aan zelfmoordgedachten en zelfdestructieve gedachten, dat hij sociale angst en een sterk gevoel van machteloosheid rapporteert, waarbij zijn angstaanvallen en paniekaanvallen frequenter werden en gepaard gingen met uitgesproken somatische symptomen, dat er voor hem EMDR-therapie werd voorgesteld. Daarnaast blijkt uit diverse medische attesten dat verzoeker HIV positief is en hiervoor medicatie neemt. In deze attesten wordt geen uitspraak gedaan over de precieze aard en de ernst van verzoekers psychologische problemen, over de (mogelijke) invloed op zijn dagdagelijkse functioneren en over de mate waarin en de manier waarop deze van invloed zouden kunnen zijn (geweest) op het verloop van zijn procedure van internationale bescherming. Meer in het bijzonder wordt nergens in deze stukken enige melding gemaakt van een aantasting van verzoekers geheugen en/of zijn cognitieve vermogens die het voor hem zou bemoeilijken of onmogelijk maken om concrete feiten en gebeurtenissen op een correcte wijze mee te delen. Aldus wordt in de neergelegde stukken nergens aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate de verklaarde problemen van verzoeker zijn deelname aan de procedure van internationale bescherming zouden kunnen (hebben) verhinderen of bemoeilijken.

Verzoeker zelf laat daarenboven na om inzake het voorgaande ook maar enige verdere en concrete duiding te verstrekken in zijn verzoekschrift. Hij beperkt zich er namelijk toe op algemene wijze te verwijzen naar trauma en angst in zijn hoofde en hekelt dat de commissaris-generaal hiermee onvoldoende of geen rekening heeft gehouden. Hij toont daarbij niet in concreto aan dat, waar of op welke wijze deze problematiek van invloed zou zijn geweest op zijn verklaringen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien dat alle persoonlijke onderhouds op normale wijze plaatsvonden. Uit deze stukken kan niet worden afgeleid dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van zijn verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Dit geldt nog

des te meer nu noch verzoeker, noch de advocaat en vertrouwenspersoon die hem bijstonden op de zetel van het CGVS enig bezwaar formuleerden tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud en nu niemand er aanhaalde dat van verzoeker, al dan niet omwille van psychische problemen of trauma, geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. Daarenboven vroeg en ontving verzoeker kopieën van de notities van de persoonlijke onderhouden en formuleerde hij hierover – behoudens specifieke en gerichte aanvullingen, verduidelijkingen en toevoegingen (administratief dossier, map ‘Documenten’, stukken 13-14) – geen verdere opmerkingen ten overstaan van het CGVS. Dit impliceert, overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5quater, § 3 van de Vreemdelingenwet dat verzoeker wordt geacht in te stemmen met de overige inhoud van de notities van de persoonlijke onderhouden, zodat verzoeker heden bezwaarlijk kan voorhouden dat deze inhoud zou zijn gekleurd door psychologische problemen.

Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat er bijkomende bijzondere steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze bijkomende steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Verder duidt hij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.6.1. Verzoeker verklaart dat hij een homoseksuele man is en actief was binnen de Partido Verde in Colombia. Hij werkte in Colombia in het advocatenkantoor van zijn broer, waarbij hij zich bezighield met arbeidsrecht en burgerlijk recht en als pro deo jurist bijstand verleende aan leden van de LGBT-gemeenschap op het vlak van het verkrijgen van medicatie, schending van hun fundamentele rechten (vrijheid van meningsuiting) en als ze problemen hadden met hun werkgever of met een contract. Hij voert aan dat hij in augustus 2019 werd aangehouden door een politieagent in een politiestation (CAI) in de buurt van Jardin Plaza omdat hij wiet gerookt had, waarbij hij slachtoffer werd van een verkrachting door deze politieagent. Verzoeker geeft verder aan dat hij in april 2021 deelnam aan een protest in het kader van de nationale staking, hij toen werd opgepakt en merkte dat de politieagent die hem had verkracht in de CAI was waarnaar verzoeker was overgebracht. Toen hij de hulp wilde inroepen van deze agent werd hij geslagen en verwond. In 2021 kwam verzoeker ook te weten dat hij HIV had, waarvan hij vermoedt dat dit een gevolg is van de verkrachting. Doorheen 2022 werd verzoeker volgens zijn verklaringen herhaaldelijk op straat opgewacht en lastiggevallen door dezelfde politieagent. Op 31 augustus 2022 kwam er volgens verzoeker een huurmoordenaar naar zijn woning, waarop hij besloot om Colombia te verlaten.

3.3.6.2. In casu wordt de seksuele geaardheid van verzoeker niet in twijfel getrokken.

Dit neemt echter niet weg dat het loutere feit homoseksueel te zijn in Colombia niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd en bijgevoegd in het administratief dossier (map ‘Landeninformatie’), met name de COI Focus “*Colombia. Seksuele minderheden en transgenders*” van 16 februari 2023, blijkt niet dat homoseksuelen en transgenders in Colombia het slachtoffer zijn van veralgemeende of systematische vervolging waardoor elke homoseksueel of transgender in Colombia, louter omwille van zijn geaardheid en/of genderidentiteit, zou worden getroffen. Zo bestaat in Colombia een sterk juridisch kader ter bescherming van de rechten van LGBT-personen en ter bestrijding van discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten. Volgens het USDOS bestaan er geen wetgeving of officiële maatregelen die discrimineren op basis van seksuele voorkeur wat betreft werk, huisvesting, stateloosheid, of toegang tot onderwijs en gezondheidszorg. Desondanks blijkt dat in Colombia nog steeds sprake is van geweld en discriminatie ten aanzien van LGBT-personen, waaraan ook de autoriteiten zich schuldig maken, en dat de bestaande beschermingsmechanismen in de praktijk niet altijd voldoende werken om dit te voorkomen of te bestraffen.

Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat het risico om blootgesteld te worden aan geweld en intimidatie veelal afhangt van de specifieke context. Zo blijken er ook wat betreft het risico om te worden geconfronteerd met geweld en intimidatie grote verschillen te bestaan tussen het behoren tot een seksuele minderheid in Bogotá of andere grote steden en kleinere steden of het platteland. De over het algemeen wat traditionelere Caraïbische regio van Colombia kent ook hogere cijfers van geweld ten aanzien van seksuele minderheden en transgenders dan de rest van het land. Verder blijkt uit de bronnen dat LGBT-personen van Afrikaanse origine het risico lopen om dubbel te worden gediscrimineerd. LGBT-personen die wonen in regio's van Colombia die worden getroffen door het gewapend conflict lopen volgens de NGO Colombia Diversa een groter risico op geweld dan LGBT-personen in andere delen van het land, waarbij zij die zich actief inzetten voor de mensenrechten in hun woongebied nog een extra risico lopen. Wat betreft de toename van het aantal geweldplegingen tegen LGBT-personen sinds de uitbraak van de Covid-19 pandemie, dient erop te worden gewezen dat de NGO Colombia Diversa in een rapport uit 2022 vermeldde dat ze tussen 28 april 2021 en 4 juni 2021, de periode van de Paro Nacional (Nationale Staking), zeven geverifieerde gevallen

van politiegeweld tegen personen uit de LGBT-gemeenschap hebben geïdentificeerd. Deze zeven gevallen deden zich voor in de departementen Atlántico, Boyacá, Cauca, Quindío en Valle del Cauca en hielden grotendeels verband met onregelmatige politieprocedures. Ook werd een geval van seksueel geweld geregistreerd in Atlántico. In een rapport van december 2022 documenteerde Amnesty International hoe vrouwen en LGBT-demonstranten, journalisten en mensenrechtenverdedigers het slachtoffer werden van seksueel geweld en andere vormen van gender-gerelateerd geweld door toedoen van de Colombiaanse Nationale Politie en haar Mobile Anti-Riot Squad (Escuadrón Móvil Antidisturbios) tijdens de Paro Nacional in 2021. Concreet documenteert Amnesty International 28 gevallen van gender-gerelateerd geweld dat plaatsvond in zeven steden tegen vrouwen en LGBT-persoonen in de context van de protesten. Hierbij ging het om 24 incidenten met vrouwen en meisjes en 4 met mannen, waaronder één homoseksueel.

Niettegenstaande de prevalentie van conservatieve opvattingen over seksualiteit en gender binnen de Colombiaanse samenleving, blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat LGBT-persoonen in toenemende mate participeren aan het politieke leven en zichtbaar zijn in de media en de publieke ruimte, dat meerdere Colombiaanse steden een bruisende LGBT-gemeenschap kennen, dat in Colombia diverse kleinere groeperingen en grotere organisaties actief zijn die ijveren voor de maatschappelijke aanvaarding en het vrijwaren van de rechten van de LGBT-gemeenschap en dat in de grotere steden optochten als de Gay Pride en andere feesten of demonstraties van de LGBT-gemeenschap zonder problemen kunnen plaatsvinden.

Op basis van het geheel van de door de partijen aangebrachte informatie kan niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Bijgevolg blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Verzoeker moet daarbij op basis van zijn individuele omstandigheden een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maken.

3.3.6.3. De commissaris-generaal is van oordeel dat uit verzoekers verklaringen geen vrees voor vervolging kan blijken vanwege zijn seksuele geaardheid. Daarbij steunt hij zich op de overwegingen dat het feit dat verzoeker een keer werd lastiggevallen wanneer hij aan het eten was met een jongen, dat de schoonfamilie van zijn broer hem niet accepteerde, dat er discriminatie bestaat tegen personen die HIV positief zijn op de arbeidsmarkt en dat hij een keer werd afgewimpeld door de politie met homofobe opmerkingen, onvoldoende zwaarwichtige feiten zijn om te kwalificeren als daden van vervolging. De commissaris-generaal wijst er daarnaast op dat verzoeker beschikt over een netwerk dat hem ondersteunde en zijn seksuele geaardheid accepteert. De commissaris-generaal wijst er tevens op dat verzoeker zich binnen het advocatenkantoor van zijn broer inzette voor de rechten van LGBT-persoonen, hetgeen volgens de commissaris-generaal betekent dat hij meer dan gemiddeld in staat was om zijn eigen rechten te doen gelden mocht hij zelf het slachtoffer worden van discriminatie of vervolging omwille van zijn seksuele geaardheid.

3.3.6.4. Zonder verder uitspraak te doen over de voormelde feiten, wijst de Raad op het volgende.

Verzoeker verklaart dat hij in Colombia slachtoffer werd van seksueel geweld door een politieagent.

Waar de commissaris-generaal in dit verband aanvoert dat uit de neergelegde stukken (het psychologisch attest van behandeling in Colombia en de psychologische opvolging in België, administratief dossier, map 'Documenten', stukken 5-8 en 15-16) niet blijkt wanneer en in welke context verzoeker slachtoffer werd van seksueel geweld en het aldus een loutere verklaring van zijn kant is dat hij verkracht werd door een politieagent, merkt de Raad op dat de voorgelegde attesten en stukken niet als alleenstaand kunnen worden gezien binnen een verzoek om internationale bescherming. Ze maken deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming en het gewicht dat hieraan wordt gegeven moet dan ook worden bepaald binnen dit geheel. Deze attesten moeten dus steeds worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen van verzoeker en de relevante landeninformatie, zoals gestipuleerd in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet. In de attesten wordt op algemene wijze verwezen naar het feit dat verzoeker slachtoffer is geweest van seksueel geweld en naar de in punt 3.3.5. omschreven klachten van PTSS, zelfmoordgedachten, zelfdestructieve gedachten, sociale angst, angst- en paniekaanvallen en somatische symptomen. Hoewel hieruit inderdaad niet zonder meer de context en de omstandigheden kunnen worden afgeleid waarin het seksueel geweld heeft plaatsgevonden, moeten deze stukken worden samengenomen met verzoekers verklaringen en de beschikbare en relevante landeninformatie.

De Raad stelt vast dat verzoekers verklaringen dat hij in 2019 slachtoffer werd van seksueel geweld door een politieagent grotendeels coherent en aannemelijk zijn (administratief dossier, CGVS d.d. 11 september 2024 (hierna: CGVS I), p. 8-10; CGVS d.d. 27 november 2024 (hierna: CGVS II), p. 11-13).

Verzoeker verklaart hierover immers als volgt: “Ok, het eerste feit is, en ik moet daarbij aanstippen dat het niet voorkomt in het eerste gehoor omdat ik het heel moeilijk vind om het daarover te hebben, is eigenlijk de oorzaak van alles.

In 2019 in augustus, ik weet de dag niet meer. Maar de toenmalige president Duque was in Cali. Ik had afgesproken met mijn vriend R.(...) C.(...) om wiet te roken. Hij was mijn vriend. Ik verliet het huis om naar die afspraak te gaan. Rond 19u 's avonds, ik had een korte broek en tshirt aan. Ik ontmoette mijn vriend, we smoorden samen. Ik moest langs een CAI gelegen aan het winkelcentrum Jardin Plaza in het zuiden van de stad. Er stonden politieagenten buiten aan het CAI, dat was normaal. Ik moest daar voorbij om naar R.(...) te komen. We ontmoetten elkaar, rookten. Op de terugweg werd ik gestopt door een politieagent die zei dat ik moest stoppen. Gewoon voor een controle en mijn ID kaart moest tonen. Dat was normaal. Ik moest langs het politiekantoor op de terugweg naar huis. In 2019 onder het bewind van Ivan Duque waren er hervormingen aan de politiewet ivm bezit van marihuana. Volgens de wetgeving mocht je 20 gr op zak hebben voor eigen gebruik. Daarentegen schreef de politiewet voor dat je helemaal niets op zak mocht hebben. Dat was een wet die lager in de hiërarchie stond maar toch. Dat conflict heerste. De politieagent deed me een teken om te stoppen, vroeg mijn ID en zei dat ik naar wiet rook. Ik zei ja, ik heb gesmoord. Hij vroeg mijn ID kaart en zei me het kantoor binnen te gaan. Ik was op van de zenuwen, ik dacht ja ik ga aangehouden worden en een boete krijgen, dan kan ik mijn stage niet doen aan de universiteit, alles. De politieagent gaf me een teken te volgen. Ik nam de joint uit mijn zak en stak hem van achter. Doorgaans moet je je niet uitkleden maar fouilleren ze je. Bij het binnengaan vroeg de agent me mijn broekzak te legen en op het bureau te leggen. Er was een deur en dan een bureau [wijst naar deur, beeld een bureau uit]. Hij wees naar de deur van de cel en zei dat ik binnen moest. Hij zei doe je handen achter je hoofd. Hij vroeg me om me uit te kleden. Ik zei waarom. Hij zei kleeft je uit, hij zei het bruusk. Ik kleeftde me uit tot aan mijn boxer, hij haalde de joint uit mijn boxershirt en zei kijk eens aan, hier.

[adem stukt]

Neem je tijd.

[schudt hoofd]

Ze haalden die joint boven, zei ja dit hier. Dan haalde hij zijn penis tevoorschijn en hij eiste orale seks van me. Hij misbruikte me. Nadat hij gedaan had zei hij niets meer, behalve dat ik mijn spullen moest zoeken en dat ik goed behandeld was op het CAI. Hij gaf me mijn ID kaart en stuurde me terug. Hij misbruikte me en er was verder niemand in het kantoor, er was niemand.

Pardon.

Daarna kwam ik weer thuis aan, ik ging gewoon onder de douche staan en wist me verder geen raad. Vertelde niemand daarover. Maar dat bracht wel een kentering teweeg voor me. Ook al ben ik homo ik kon geen intieme betrekkingen meer aan met mannen. Ik volgde therapie gedurende 4 lange maanden. En zo eindigde 2020 dan. (...)" (administratief dossier, CGVS I, p. 8).

Tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS vertelt verzoeker doorleefd over het politiekantoor waar de feiten plaatsvonden (de precieze locatie, zijn route langs het politiekantoor, de indeling van het politiekantoor, de toegang en de ingang, de afmetingen van het kantoor) en herneemt hij op coherente wijze dat hij met een joint werd tegengehouden voor een politiekantoor. In dit kader duidt hij de lokale juridische context, meer bepaald de discrepantie tussen de toenmalige wetgeving die het bezit van drugs onder bepaalde voorwaarden toestond en de invulling door de politionele autoriteiten en de lagere wetgeving, die een verbod handhaafden. Verzoeker beschrijft tevens bevattelijk het gedrag van de politieagent in kwestie (administratief dossier, CGVS II, p. 11-12).

Verzoeker omschrijft ook aannemelijk zijn reacties na de agressie die plaatsvond tegen zijn persoon, meer bepaald dat hij in een staat van shock verkeerde, dat hij onder de douche ging staan na de feiten, zich verder geen raad wist en er niemand over vertelde en dat hij moeite had om (emotionele of seksuele) relaties aan te knopen (administratief dossier, CGVS I, p. 8; CGVS II, p. 13-14). Hij stipt daarbij ook zijn angst aan om langs een politiekantoor te passeren (administratief dossier, CGVS II, p. 14), beschrijft doorleefd de gevoelens van schaamte en frustratie waarmee hij kampte (administratief dossier, CGVS I, p. 15) en spreekt over een onveiligheidsgevoel in Spanje dat werd aangewakkerd door Spaans te horen en politie te zien (administratief dossier, CGVS I, p. 10). Daarnaast verklaart verzoeker doorleefd dat hij niet de moed vond om het seksueel geweld aan te kaarten bij de autoriteiten, dat hij die politieman niet durfde aan te geven en hij dit zelfs niet met zijn broer of andere familieleden durfde te delen (administratief dossier, CGVS I, p. 8, p. 10, p. 15, p. 18 en CGVS II, p. 13, p. 19).

Enkel over de vraag of er één of meerdere politieagenten buitenstonden ten tijde van zijn passage aan het politiekantoor, lijkt verzoeker geen eenduidige verklaringen af te leggen in zijn opeenvolgende persoonlijke onderhouds bij het CGVS, maar deze bevinding is niet zwaarwichtig genoeg om de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn persoonlijke ervaringen en belevenissen in Colombia in het gedrang te brengen.

De Raad wijst erop dat ook indien de verkrachter in 2019 zelfstandig handelde en niet als politieagent in opdracht van de autoriteiten, dan nog kan – zoals verzoeker terecht oppert in zijn verzoekschrift – worden

vastgesteld dat in casu zijn hoedanigheid van politieagent verzwarend is, te meer nu de verkrachting gebeurde op een politiekantoor. Verkrachting is op zich al een daad die tot controverse leidt, waarbij men vaak niet wordt gehoord, laat staan geloofd, maar uit de door beide partijen aangeleverde landeninformatie blijkt bovendien dat dergelijke misdrijven, evenals geweld en intimidatie gepleegd door de politie- en veiligheidsdiensten tegen seksuele minderheden regelmatig voorkomen en regelmatig ongestraft blijven. De Raad merkt immers op dat uit het geheel van de voorliggende landeninformatie volgt dat in Colombia, ondanks het progressieve wettelijke kader, de LGBT-gemeenschap het doelwit kan zijn van geweld en discriminatie. Dit is niet alleen afkomstig van burgers, maar ook van overheidsfunctionarissen. In de praktijk zijn er tevens obstakels om een beroep te doen op beschermingsmechanismen. Het institutionele kader en de werkelijkheid lopen bijgevolg uiteen. Verzoekers verklaringen kaderen dan ook binnen deze objectieve situatie.

De Raad wijst er daarnaast op dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij rechten studeerde en vervolgens in het advocatenkantoor van zijn broer werkte. Daarbij hield verzoeker zich bezig met burgerlijk recht, maar zette zich pro deo ook in om bijstand te verlenen aan leden van de LGBT-gemeenschap (administratief dossier, CGVS I, p. 2). Verzoeker verklaart daarnaast dat hij politiek actief was binnen de Groene Partij, waarbij hij organisaties leerde kennen die hem later van dienst waren om personen van de LGBT-gemeenschap te helpen bij zijn pro deo werk (administratief dossier, CGVS I, p. 6). Deze elementen worden door de commissaris-generaal niet betwist. Ook stelt de commissaris-generaal verzoekers aanwezigheid bij een protestmars, zoals deze wordt gestaafd door verzoekers verklaringen en de voorgelegde foto's (administratief dossier, map 'Documenten', stuk 10; CGVS I, p. 11-12), niet in vraag. Er kan aldus worden aangenomen dat verzoeker in zekere zin zichtbaar en actief bezig was als activist en zich inzette voor de LGBT-gemeenschap.

Wel betwist de commissaris-generaal de problemen die verzoeker zou hebben gekend na zijn aanhouding in het kader van deze nationale protesten. Dit besluit steunt de commissaris-generaal op de vaststelling dat:

- het niet geloofwaardig is dat verzoeker in een miljoenenstad als Cali toevallig dezelfde politieagent tegen het lijf loopt in de CAI waar hij naartoe werd gebracht, die niet dezelfde was als de CAI waar hij hem de eerste keer ontmoette;
- het niet geloofwaardig is dat verzoeker de aandacht van de persoon die hem eerder mishandelde op zichzelf zou vestigen;
- verzoekers verklaringen omtrent zijn arrestatie en de mishandeling die hij leed tijdens zijn detentie op geen enkele manier objectief worden gestaafd;
- van iemand met verzoekers profiel redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij, wanneer hij blootgesteld wordt aan politiegeweld en bot vangt bij de eigen autoriteiten, zich zou informeren en op de hoogte zou zijn van organisaties die (juridische) ondersteuning bieden aan slachtoffers van politiegeweld;
- het niet geloofwaardig is dat verzoeker, noch zijn broer verdere acties ondernamen vanwege de arrestatie in april 2021.

De commissaris-generaal betwist voorts ook het gegeven dat verzoeker gedurende een jaar werd bedreigd door een politieagent.

Er dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen omtrent de betoging in april 2021 en het feit dat hij hierbij werd opgepakt door politieagenten grotendeels geloofwaardig en doorleefd overkomen. Zo verklaart hij uitgebreid over de manier waarop de demonstratie verliep, hoe de situatie ontaardde tegen zijn verwachtingen in, de manier waarop hij samen met enkele van zijn vrienden naar een politiekantoor werd overgebracht en de verdere afwikkeling na de arrestatie voor zijn vrienden (administratief dossier, CGVS I, p. 11-13; CGVS II, p. 14). Doorheen zijn verklaringen maakt hij ook melding van het feit dat hij in een cel zat met allerlei leden van de LGBT-gemeenschap (administratief dossier, CGVS I, p. 12; CGVS II, p. 15). Hoewel verzoeker inderdaad geen bewijsstukken kan voorleggen van de arrestatie en mishandeling waarvan hij slachtoffer werd in het kader van deze arrestatie, blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker zonder meer werd vrijgelaten en er niets op zijn strafblad kwam (administratief dossier, CGVS II, p. 16). Verzoeker geeft ook aan dat zijn verklaringen, ondanks zijn poging om een klacht in te dienen bij het openbaar ministerie, niet werden genoteerd of opgenomen en hij werd weggewuifd met opmerkingen als: "*Jullie gays maken altijd problemen van niets.*" (ibid. en CGVS I, p. 15). Verder zet verzoeker doorleefd uiteen dat hij uiteindelijk niet naar de afspraak ging op de afgesproken datum op het politiekantoor waar de feiten plaatsvonden omdat hij werd bedreigd en bang was. Toen verzoeker zich op een later ogenblik zou hebben aangeboden, was er niemand om zijn klacht in ontvangst te nemen en werd hij vervolgens opnieuw bedreigd (administratief dossier, CGVS I, p. 9; CGVS II, p. 17-18). Het is in deze context niet onredelijk om aan te nemen dat verzoeker niet in staat is om enige officiële stukken voor te leggen in dit verband.

Verzoeker vertelt ook dat hij in dit kader de politieagent zag die hem in 2019 seksueel misbruikte en dat hij hem aansprak in de hoop om uit de cel te kunnen worden gelaten. De commissaris-generaal meent dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker de aandacht op zichzelf zou vestigen. Verzoeker merkt in zijn verzoekschrift op dat deze benadering uitgaat van een verwacht gedrag en abstractie maakt van de specifieke omstandigheden. Bovendien merkt de Raad met verzoeker op dat hij hieromtrent heeft verklaard:

“En wat gebeurde er toen u in de cel zat?

Dus ik ben in die cel gegaan, ze hebben ons eerst nat gemaakt en in elkaar geslagen. Dan was ik aan het kijken om te zien wat er gebeurde, en ik zag de agent die mij had verkracht. Ik riep hem en ik zei aub help me ik heb niets gedaan. Hij zei ik ken je niet, ik zei wel. Hij zei nee, ik zei ja je kent me van de CAI. En toen, alle politieagenten hebben een stok, en hij heeft daartussen de tralies met zijn stok in mijn maag geslagen en daarna hebben zij ons weer nat gemaakt.

Voordat u die agent riep, wat was er aan het gebeuren?

Ik heb niet naar hem geroepen, ik heb hem gevraagd om te komen. We waren daar allemaal binnen geroepen, mensen vroegen water om te drinken, ze vroegen om vrijgelaten te worden. Er waren ook agenten in burger die liepen in en uit. Er was chaos, er was een beetje chaos. Op die dag zijn er veel verschrikkelijke dingen gebeurd in Colombia. Er zijn ook agenten die jongemannen in brand staken in politiebureaus. Er zijn veel verschrikkelijke dingen gebeurd.

Wat dacht u dat er met u zou gebeuren?

Ik had heel veel schrik” (administratief dossier, CGVS II, p. 15).

Wanneer de protection officer tijdens het tweede persoonlijk onderhoud oppert dat het lijkt dat verzoeker de aandacht van die persoon net niet op hem zou willen vestigen en hem om uitleg vraagt, antwoordt verzoeker dat hij die bedenking snapt, maar dat hij zich op dat ogenblik hopeloos voelde, dat hij heel bang was, dat de andere agenten niet reageerden en dacht dat hij uit de situatie kon ontsnappen door een bekend gezicht (ibid.).

Mede in het licht van verzoekers verklaringen omtrent de gebeurtenissen die hij heeft meegemaakt en zijn specifieke kwetsbaarheid past het in deze om een ruime toepassing te maken van het principe van het voordeel van de twijfel.

Waar de commissaris-generaal het ongeloofwaardig vindt dat verzoeker gedurende een jaar door een politieagent werd bedreigd, stelt de Raad opnieuw vast dat verzoeker in dit kader doorheen zijn verklaringen tijdens de persoonlijke onderhouds doorgaans diepgaande, doorleefde en overtuigende verklaringen aflegt. Zo geeft verzoeker tijdens zijn persoonlijke onderhouds aan dat de politieagent hem in 2022 overal begon te volgen, te bedreigen, te intimideren en hem te beledigen en schetst hij daarbij de emoties en de angsten die dit bij hem opwekte op een doorleefde en diepgaande wijze (administratief dossier, CGVS I, p. 9; CGVS II, p. 15, 17-18). Verzoeker vertelt hierover nog: *“Toen stond hij daar buiten. Toen zei hij ja, stilzwijgend zie je er mooier uit. Toen hij mijn ID teruggaf zei hij hoerenzoon, zie dat je zwijgt. (...) Want hij zei ja mooi stilzwijgend vind ik je mooi. Hij noemde me altijd loca van een hoerendochter, altijd als vrouw, en ik heb nooit klacht ingediend. Het is me nooit gelukt”* (administratief dossier, CGVS I, p. 9 en 18), waaruit naar voor komt dat de vernederingen gelinkt waren aan verzoekers seksuele geaardheid. Hoewel met de commissaris-generaal kan worden vastgesteld dat verzoeker inderdaad geen klacht indiende en verzoeker dit ook zelf zo verklaart tijdens zijn persoonlijke onderhouds, is het in de door verzoeker geschetste context wel aannemelijk dat de politieagent zich ervan wilde vergewissen dat verzoeker zeker niet de moed bij elkaar zou rapen om alsnog een klacht in te dienen tegen zijn persoon wat zijn kansen op promotie zouden ondermijnen (administratief dossier, CGVS I, p. 18).

3.3.6.5. Wat betreft de beschermingsmogelijkheden in Colombia tegen gendergerelateerd geweld en discriminatie blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat, naast de nationale beschermingsmechanismen die gelden voor alle Colombianen, verschillende maatregelen werden genomen die zich expliciet richten op seksuele minderheden en transgenders, zoals expliciete beschermingsmechanismen voor de LGBT-gemeenschap die in de nationale politiecode worden beschreven, en de oprichting van een Nationaal Bureau voor Dringende Zaken. De beschikbare landeninformatie legt evenwel ook bloot dat de beschermingsmechanismen veelal onvoldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen en dat het geweld tegen seksuele minderheden en transgenders gepaard gaat met een hoge mate van straffeloosheid.

In het licht van de voorgelegde relevante feiten in verband met de actuele situatie in Colombia, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast; in het licht van de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of hij aan vervolging is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden; in het licht van de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker, acht de Raad het in zijn geval redelijk om aan te nemen dat verzoeker zich niet beriep, noch zal beroepen op de bescherming van de Colombiaanse autoriteiten.

3.3.7. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk indiende, dat hij een inspanning heeft geleverd om zijn verzoek te staven, dat hij alle relevante elementen waarover hij beschikt heeft overgelegd, dat zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd met de algemene en specifieke informatie over Colombia en dat zijn algemene geloofwaardigheid is komen vast te staan. Mede in het licht van zijn specifieke kwetsbaarheid als

homoseksueel en slachtoffer van seksueel geweld door een politieagent, past het een ruime toepassing te maken van het principe van het voordeel van de twijfel.

Indien de feiten, waaronder de verkrachting, elk op zich onvoldoende zijn om aan te tonen dat verzoeker zijn land diende te ontvluchten, heeft verzoeker in casu wel aannemelijk gemaakt dat de daden van vervolging cumulatief gezien, ernstig zijn, herhaaldelijk waren en gelinkt zijn aan zijn homoseksuele geaardheid en derhalve het behoren tot een sociale groep zoals omschreven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Zoals hoger reeds gesteld kan daarbij niet voorbijgegaan worden aan verzoekers specifieke profiel en persoonlijkheid. Verzoeker wordt dan ook erkend als vluchteling, nu er geen aanwijzingen zijn dat op hem een uitsluitingsclausule van toepassing is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend zesentwintig door:

A. DE SMET, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. DE SMET